

Radu Beligan

-Actorul

În
Azilul de noapte

Aproape neobservată, minute întregi, în fauna pestriță și gălăgioasă a **Azilului de noapte**, o siluetă subțire, întunecată, fragilă, ce nu-și găsește parcă locul nicăieri: Actorul. Cine este ?

Nu știe nimeni, nici chiar el - dacă a știut-o vreodată. A fost, pe scena vreunui teatru, Hamlet, sau Othello, sau Regele Lear, ori doar un biet figurant care a îmbătrânit ducând tava și visând să-l joace pe Hamlet, și pe Othello, și pe Regele Lear ? Pe scena vieții din teatrul în teatru care e azilul, el singur nu-și mai amintește rolul când trebuie să intre sub reflectoare. Cu pași mărunți și săltăreți, cu ochii ficși de încordare, se suie pe estradă, ia poza și începe: glasul nesigur prinde forță, crește, răsună dominant, atotstăpânitor... o clipă ucigașă... se frânge brusc... mai tremură firav pe o silabă... se stinge... amuțește. În spațiul a numai două-trei minute, Radu Beligan ne spune povestea unei vieți, a zecilor de vieți care trăiesc și pier într-un actor, printr-un actor, cu un actor. Restul e tăcere. În azilul-teatru, Actorul singur și-a uitat rolul: Actorul trebuie să moară. Cu aceiași pași mărunți și săltăreți, iese din scena, din scena teatrului în teatru, din scena teatrului, din scena vieții. Dar, fie că va fi fost Hamlet sau doar un biet figurant, Actorul va trăi, ani întregi de-acum încolo, sub un nume care nu-i de împrumut: Radu Beligan.